

σάν τὰ χιόνια καὶ τὰ χέρια,
ποῦ βουτοῦνε σὲ λιανά.

Σάν τὰ χιόνια λέραις, βρώμαις,
σάν τὰ χιόνια σκέψεις, γνώμαις,
σάν τὰ χιόνια καὶ μουντζούραις,
ποῦ σκεπάζουν τόσας μούραις.

Σὺ, κλοκάραθι μητέρα,
τρύφα 'στοῦ Πορρά τὴν κόρη,
καὶ χιόνος λευκότερα
πρὸς Ἀνόρθωσιν προχάφει.

Ἄσπρα βάλε γὰρ καλὸ σου,
κι' ἀσπροπόρα σ' ὄλους δέχνε
κάτασπρο τὸ κούτελό σου...
χιόνια δέχου, χιόνια ρίχνε.

Τρέξ' ἔδω καὶ τρέξ' ἔκει,
καὶ χαιρέτιζε λευκὴ
τὰ βουνά σου τ' ἀσημένια.

Κι' ἔχε ἡγήγορον τὸν νοῦ
μὴ φανῆς κολοκυθίνα
ἐπὶ τὴν πῆτα τοῦ Σπανοῦ.

Τί χαρά με, Περικλέτο,
πούπεσε καὶ χιόνι φέτο.
Κύττα τὸν Λυκαθητό...
τὸ π' ἐρίμενες κι' αὐτό;

Περικλέτο μου γορούλλα,
μέσ' στὴν τόση τὴν μαυρίλα
περίμενες ἀσπρίλα;

Καιρὸς πάλι νὰ γελᾷς
καὶ νὰ τραγουδῆς πολλὰς
εὐτυχίας ἀνεπίστους
μὲ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀρίστους.

Χιόνι 'στῆς Βουλῆς τὴν στέγη
ρίγη ψύχους προκαλεῖ,
κι' ὄμως πῶθ τὴν καταφλέγει,
κι' ὄμως πῦρ τὴν πυρπολεῖ.

Τοῦτο, μούρη περγελάστρα,
δίνει φλόγα, δίνει σφρίγος,
τοῦτο τ' ἔχει καὶ θεριάστρα
μέσ' στῆς παγωνιάς τὸ ρίγος.

Τοῦτο σήμερα τῆς δίνει
μία ζέστη περισσὴ,
κι' ἔτσι γίνεται καμίνι
καὶ σάν βάτος Μωυσηΐ.

Πῦρ φωτίζει, ἱερόν,
πῦρ πυρίνω ἡμερῶν,
ἀνορθώσεως μελλούσης.

Πῦρ, ὅπου γεννᾷ Τιτάνας,
πῦρ, ποῦ σούρχειται παιᾶνας
ἐμπνευσμένους ν' ἀνακρούσης.

Πῦρ, ποῦ ξεστραβώνει πλῆθος
πολιτείας φουσκωμένης
μὲ ἠγορική παχιά.

Κι' ἐξεγείρει κάθε στήθος
ὄπως καὶ τῆς Τεμένης
τὸν Ἰμάμη τὸν Γλαχίε.

Πῦρ ζωῆς, χυμῶν πλουσίων,
πῦρ διπλῶν πληρεξουσίων,
καὶ σὺ διέπωντας τῆς φλόγας, τῆς ἀκαλαμπαῖς, τῆς ζέσταις,
λές: Χριστέ καὶ Παναγιά,
δοηθῆτε, πυροσβέσταις,
νὰ μὴν πιάση πυρκαγιά.

Ἐνα τέτοιο πῦρ, ποῦ λήνει
κάθε πάγο, κάθε χιόνι,
τέτοιο πῦρ δὲν τὸ ξανάδα
ἔως τώρα 'στὴν Ἑλλάδα,
τὴν πυρίκαυστον κοιλιάδα.

Μέγας τῆς Διπλῆς ἀγὼν μ' ἐξελέγησες ἐκλογῶν.

Π. — Μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι θγαίνω
καὶ στὰ τμήματα πηγαίνω
τῆς Διπλῆς Βουλῆς ριγῶν,
γὰρ νὰ δῶ καμπόσας μούραις,
γὰρ ν' ἀκούσω καὶ μουρούραις
κι' ἐξελέγησες ἐκλογῶν.

Καμμία μελανὴ κηλὶς
τὰς ἐκλογὰς δὲν στίχει,
καὶ τὴν ἀσπράδα τῆς Βουλῆς
ποσὸς δὲν στιγματίζει.

Ἵλοι τῶν ἀσπροπρόσωποι χωρὶς μουντζούρας στίγματα
κρῶντουν Συναγματικῶν μεταβολῶν κηρώματα,
Ἄσπροπρόσωπους ὄλους τῶν τοὺς ἐπέω καὶ χιονάτους
μόνον μὲ τὴν Ἀνόρθωσιν τυρβάζοντας τοῦ κράτους.

Τῆς Ἄρτας ἐκλογὴ φαυδρότητος πηγή.

Γιὰ τὴν Ἄρτα μόνον εἶδα νὰ γενῆ στὸ τμήμα φούρια,
νὰ σηκώνεται γροθιά,
νὰ παστρεύονται κουμπούρα,
ν' ἀκονίζονται σπαθιά.

Καὶ παρ' ὀλίγον νάχουμε καινούριαις δυστυχίαις
καὶ δὴ μόνοναχίαις,
καὶ παρ' ὀλίγον νάβγαινε μὲ τὸ σπαθὶ κι' ὁ Σίμος,
καὶ τώρα νὰ τὸν ἔβλεπαι μακρῶμενον ἀλιμῶς.

Θέλουε νὰ ποῦνε τάχα, Φασουλῆ μου κακομοίρη,
πὺς πουλάκια κελαϊδοῦσαν εἰς τῆς Ἄρτας τὸ γεφύρι
ὅτι τάχατε καμπόσοι ψυροφόροι φουκαράδες
τοῦ κίριου Καρκαπάνου μοιρασθήσανε παραδες.

Κι' ἀκουσθήκαν χωρατὰ γὰρ τὸν πλούσιον ποικίλα,
ποῦ δὲν εἶχανε νισάφι,
καὶ τὸν ἔκαναν γκαμῆλα
φορτωμένη μὲ χρυσάφι.

Ὁ δὲ Σίμος τῆς Πατρίδος ἐκτυποῦσε τοιμητέλι
'στὸ μεγάλο τὸ λελέκι,
καὶ γελῶντας τραγουδοῦσε: χάρεε, κυρὰ Σουσοῦ,
καὶ γκαμῆλα τοῦ χρυσοῦ.

**Μέσα τόν Κερεμ'Αγά τόν άρχιχαμάλαρο...
έγινε κη'ή δόξ'αυτού σαν τριμμένο τάλλαρο.**

Πλήν έγώ, κ'έν άληθάη πώς έδόθησαν παράδες,
κη'έν άνοιγουν τó πουγγί των σε τί ελάπτουν, συμπολίται;
πρέπει κάποτε νά δίνου' στους φτωχούς οι ταλλαράδες
ή μπορούν και τούτ'οί δόξ'λοι νά φορου' κανένκ ρουχο.

Κι'έν έδόθησαν παράδες, τί κακό συνέθη τάχα;
κη'έν άνοιγουν τó πουγγί των σε τί ελάπτουν, συμπολίται;
ή πληρώνουνε για ψήφους ή και γι' άλλους λόγους, χάχα,
ή ποσά ή ποτε κη'ή φτώχια κήπως έξοικονομητάι.

Πλήρεις έρου πυρός
δότε βάλασμον τών πόνων,
και πρό πάντων ό καιρός
τών έκλογικών άγώνων
θεωρείται κη' από μένα και παρ' άλλων έποχή,
πού μπορούν χαζάρι μαύρο νά γευθούνε κη'οί φτωχοί.

Φ.— Όμιλείς αληθινά σαν τόν Νάθαν τόν σοφό
και' στους λόγους σου τρυφώ.
Μά κη'έγώ, πού τώρα πάλι
θεοπάλαβο προβάλλει
τό καινούριο Κερναβάλι,
πάρνω τούμπανο και ντέρι,
κη' άλλος γέλωα κη' άλλος κέφι
ξερφονίω, μασκαρά,
σε καθένα ταλλαρά:
χόρευε, κυρά Σουσοσ
και γκαμήλα τού χρυσού.

**Ηερί προσχεδίου κρισεις
και μεγάλας συζητήσεις.**

Π.— Άμμ' είδες τó προσχέδιο τής Αναθεωρήσεως;
Φ.— Άμμ' τ'όδα τó προσχέδιο αυτό τής Κυβερνήσεως
περί τών διατάξεων τών Συνταγματικών,
πού κράτος μας ύπόκειται μέλλον μοναδικόν.

'Αντίρρησην σε τούτο κανένκς δέν θά'πη,
πλήν ένα με λυπεί,
πού και για Γερουσία ποσός δέν αναφέρει
μέ τέλλα, χασομέρη.

Είς τās τροποποιήσεις έκείνας τās γνωστάς
αίτησης και παρ' έλπίδα
δέν διάβασα, δέν είδα
και Γερουσιαστάς.

Δέν κάνουν Γερουσία... σ'αυτά τά τρία λόγια
κανείς Ρωμής δέν ξέρει τί διάβολο νά'πη...
δίχως μια Γερουσία μου λένε, κουτοπόγια,
δέν είναι σωτηρία, δέν είναι προκοπή.

Δέν κάνουν Γερουσία...
κρημα και τρίς άλλοι!.,
κράτος χωρίς ούσια
μονάχα μέ Βουλή.

Λάθος σημαντικό,
κλάψε τó ροζικό
αυτής τής πολιτείας.

Σκιαλ σεπτών προγόνων,
Συμβούλιον και μόνον
κάνουν Έπικρατείας.

Δέν μας κάνουν Γερουσία... τρέχω σ' Έπουργίαν σκάλας,
έρωτώ πολλούς γιατί,
ύστερ' από τούσας άλλαις
τήν νομίζουν περιττή.

Δίχως Γερουσία κράτος, ήγουν δίχως στέγη σπήτι,
τί παράλειψις φρικτή!.,
πούς έκενος, πού δέν φρίττει;
πούς, πού δέν άγανακτεί;